

Posudek vedoucího bakalářské práce
Historie obce Slavošovice
Eliška Potužníková

Slavošovice jsou miniaturní vsí spadající pod obec Bolešiny na Klatovsku. O jejich historii dosud nebylo známo mnoho, žádná odborná literatura k nim nevznikla. Autorka, místní rodačka, navíc z rodiny, která je ve vsi doložena od 18. století, se proto zhostila náročného úkolu sestavit takřka výlučně na základě archivních pramenů nárys dějin Slavošovic od počátků lidského osídlení do současnosti. Už to samo o sobě je na bakalářskou práci počin obdivuhodný, o čemž každého i při zběžném pohledu přesvědčí poznámkový aparát a seznam použitých, nevydaných zdrojů.

Ačkoli podle dobře strukturovaného obsahu má předkládaná práce šest základních částí, lze obecně hovořit o třech. První čtyři jsou totiž přehledem po hlavních historických etapách (pravěk, středověk, novověk, 20. století), zatímco další, kterou osobně považuji za nejprínosnější a nejzdařilejší, se věnuje demografickým poměrům ve vsi a třetí pak lokálním památkám, dochovaným i nedochovaným. Na poli pravěkého a středověkého poznávání měla autorka přirozeně jen omezené možnosti, takže se soustředila na dostupnou literaturu se širším regionálním záběrem (pro středověk mj. Vančura a jeho dějiny Klatov opřené o proslulé dílo Floriána Hammerschmidta). Počátek novověké éry je ve Slavošovicích spojen se zámožným klatovským měšťanem Hauffem, který je získal do své držby. Jinak ale patřily dlouhodobě k panství města Klatovy, v jehož těsné blízkosti ležely a leží. V novější historii byly důležitými mezníky výstavba silnice a plánovaná železniční trať z Klatov do Nepomuku. Bohužel, plynulost textu a předkládaných poznatků není ideální, někdy jsou informace po sobě poskládány až příliš ad hoc, což čtenářský zážitek snižuje.

Na slavošovické demografii si dala autorka skutečně záležet. Pečlivě procházela dochované matriky a sledovala životní cykly (narození a křty, sňatky, úmrtí) místních obyvatel, získaná data analyzovala. Je jen škoda, že je také nekomparovala s nějakou odbornou demografickou literaturou posledních let (Grulich, Maur, Velková aj.), což by její samostatný výzkum ještě více zhodnotilo. To je v každém případě jedna z možností, jak práci ještě do budoucna precizovat – třeba při rozšíření v práci diplomovou, která už by se posléze mohla stát základem tištěné publikace, za jakou by obec jistě byla vděčná. Oceňuji rovněž bezmála detektivní pátrání po osudu zaniklých drobných slavošovických památek. Ačkoli zmizely poměrně nedávno, obecné povědomí o nich se již vytratilo.

Poznámkový aparát je pečlivý a rozsáhlý, což platí dvojnásob pro soupis pramenů a literatury, stejně jako pro přílohy. V nich kromě obrazové dokumentace vyzdvihují primárně grafy vytvořené z matričních údajů.

E. Potužníková na své bakalářské práci strávila nadstandardní množství času a prošla a zužitkovala nadstandardní množství pramenného materiálu. Zjištěné poznatky navíc čtenáři podala po jazykové stránce více než solidní a kultivovanou formou bez závažnějších gramatických a stylistických pochybení (ačkoli zcela se jim také nevyhnula).

Bakalářskou práci velmi rád navrhuji k obhajobě a hodnotím ji jako **výbornou**.